

VECKOBLADET

UTGIVET AV VPK OCH KU I LUND

Utkommer fredagar 1984

22

10:e året

Lösnummerpris: 2:-

Fredagen den 15 juni

Kärlek på folkuniversitetet

I slutet av maj var det åter dags att åka till Stockholm och delta i CMS (Centrum för marxistiska samhällsstudier). Under fyra dagar erbjöds ett rikt utbud av föreläsningar, debatter, kulturevenemang i form av filmer, teater, musik, poesi och utflykter. Dessutom kunde man gå på skriververkstad, göra ett radioprogram eller träna sin röst i röstbefrielseövningar. Trots det vackra värdet var det för det mesta fullsatta skolsalar på Södra Latin där CMS sedan många år äger rum. Svårt var att välja vilken av alla intressanta inslag jag skulle gå på.

Förutom de mer traditionella ämnena om olika vinklingar på marxismen, fredsfrågor eller synen på den offentliga sektorn fanns också föreläsningsserier som handlade om kärlek. Sara Lidman inledde under rubriken »Bröd men också rosor». Hon kritiserade marxismen för att ha försummat vårt förhållande till naturen.

Grovfoderomvandlare

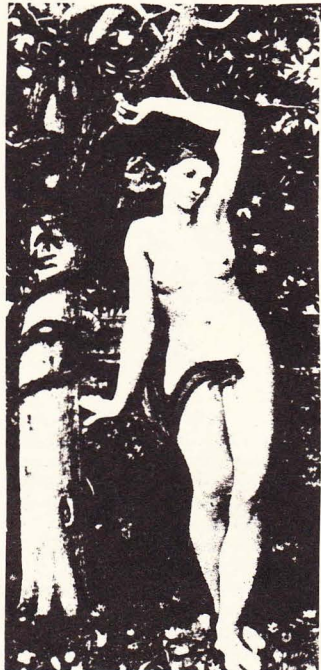
Genom skogsbolagens vandalisering av landsbygden och människornas inflyttande till städerna har vi berövats vårt förhållande till marken. Varje löv är ett förfaders öga, genom att spruta kastas gift i mormors öga. Varje steg är ett steg i våra förfaders tarmar. Vad människan gör mot det vilda drabbar förr eller senare henne själv. Vi lever i en tid av avkänning. Världsbilden har mekaniserats. En ko heter inte längre en ko utan grovfoderomvandlare som tar bort blicken, födelsevänderna och känslan inför en levande varelse.

Mysterium

Att avfärda kärlek, lidelse och passion är att gå in i en torka som spelar högervindarna i händerna. Trots att Sara Lidman använde ett oerhört vackert poetiskt språk slutade hon med att säga att vi inte ska överskatta språket. Ibland behövs inte ord för att se, dansa laga mat eller svettas. Hon sade också att passionen är ett mysterium som tillhörde den nya människan.

Per Frostin

Per Frostin som är teolog talade under temat »kapitalismen kväver kärleken». Kapitalismen utgår från ekonomiska begrepp som också påverkar privatlivet. Kafka

sade att kapitalismen är ett tillstånd i världen och i själen. Marx förespråkade en fri allsidig utveckling hos varje människa. Det nyliberala tänkandet utgår från den fria marknaden som norm för samhällsutvecklingen. Detta präglar också människosynen, där det gäller att maximera vinsten. Att skaffa sig en vän är en investering i tid och pengar som förväntas ge vinst i form av status. Om profiten inte är tillräckligt stor satsas kapital i en mer lönande vänskapsprocess.

Forts. på sid 3

Kommunalt mygel

Personalnämnden i Lund har väl inte världens bästa rykte precis. En svag nämnd brukar man antyda. Och inte brukar man beskylla förvaltningen för att vara den mest effektiva precis. Nu finns det också ett talande exempel på hur en slipsten ska dras för att få in en önskad person. Mygel helt enkelt.

En lönesekreteraretjänst utlyses. Facket och en rekryteringsgrupp förordar en sökande. Denna har arbetat som lönekamrer i en mindre kommun och har den erfarenhet som behövs. Personaldirektören, som har tillsättningen på delegation, utser en annan sökande, en jurist. Han är inte ens med bland de sex som rekryteringsgruppen plockar ut som mest meriterade. Juristens meriter är ett ombudsmannajobb hos moderaterna samt att fixa lärarvik rier på skolförvaltningen. Alltså: inga erfarenheter av varken lönefrågor eller ADB som efterlysts. Dessutom har han haft samarbetsproblem och varit mycket sjukskriven.

Smart

Tillsättningen överklagas. Besvärnämnden bifaller överklagan och ärendet återemitteras till personalnämnden. Nu döper förvaltningen om tjänsten till utredningssekreterare inför en ny utlysning. Nu trycker man mer på utredningsarbetet och att det behövs juridisk kompetens (passar bättre önskad person?). Nu utlyses ett vikariat på tjänsten – men internt. (Den andre mer kompetente sökanden kom utifrån). Lönekamreren söker dock åter tjänsten, vilket han har rätt till. Nu riskerar personaldirektören ett nytt överklagande om han åter utser juristen. Nu kommer nästa smarta drag. Juristen begär omplacering. Av medicinska skäl begär han omplacering till personalförvaltningen.

På näst sista sammanträdet finns förutom denna begäran en begäran från förvaltningen om att ändra tidigare beslut att inte tillsvidareanställa. Så blir beslutet –

det handlar alltså inte längre om ett vikariat. VPK:s representant i nämnden begär då att nämnden ska fatta beslut i ärendet samt att anpassningsgruppen bör behandla frågan om det blir fråga om ett omplaceringsärende.

Odelat förtroende

VPK:s krav att nämnden ska besluta avslås av samtliga övriga. Trots besvärnämndens ingripande och fackliga protester menar tex socialdemokraternas ledamöter att man måste ha ett odelat förtroende för förvaltningschefen. Att nämnden kan ta ett politiskt ansvar för en tydligt känslig fråga, vill man inte höra talas om. Dessutom kan man fråga sig om det är rimligt att höga tjänstemän i den egna förvaltningen utses av en enda person och inte av det politiska organet.

VPK:s yrkande ville man först inte behandla. När man efter flera konstiga turer röstade gick borgarna och miljöpartiet emot medan sossarna (som tydligen fått dåligt samvete efter VPK:s argument) la ner sina röster. Några dagar senare utsåg förvaltningen (läs: personaldirektören) juristen till ny utredningssekreterare.

Inkompetens?

Nu har man alltså fått en ny person som ska administrera lönefrågor och utreda ADB-rutiner. Behovet av grundläggande förändringar av lönerutiner och övergång från ålderdomliga manuella metoder till datoriserat system är omvittnat och akut. Redan har klagomål hörts om att den nye handplockade tjänstemannen inte klarar av relativt enkla administrativa rutiner.

Glufs

Detta är sista numret före sommaren. Ha det så skönt, vi kommer igen i augusti.

Till minnet av Enrico Berlinguer

Samma dag som detta skrivs begravs ordföranden för Västereuropas största kommunistparti, Enrico Berlinguer. In i det sista var han politiskt verksam i ledningen för sitt parti. I svenska massmedia skrivs det nu mycket om att Berlinguer efterlämnar ett tomrum i italiensk politik. Men, är det inte snarare så att Berlinguer lämnar ett viktigt politiskt arv efter sig, en politik som han i och för sig ingalunda varit ensam om att forma, men som Berlinguer varit en ledande företrädare för?

Dels gäller det strävan att stärka arbetarrörelsens inflytande i italiensk politik, där försöket att uppnå en historisk kompromiss med kristdemokraterna under 7-talet var ett viktigt inslag, anpassad efter den politiska situation som då rådde i Italien. Dels gäller det PCI:s viktiga roll i den internationella politiken.

PCI och Berlinguers starka betoning av varje kommunistiska partis oberoende och nödvändigheten av att förena socialism och demokrati har varit av avgörande betydelse för den västeuropeiska vänstern. Det är vår övertygelse att de tankar om en tredje väg till socialismen som förts fram av PCI, en väg som skiljer sig från den traditionellt socialdemokratiska genom att verkligen vara socialistisk och från den traditionellt kommunistiska genom att vara konsekvent demokratisk, kommer att visa sig ha en utomordentlig stark livskraft. Det är idéer som lever bland det ökande antal människor i Västereuropa som insatt konsekvenserna av en fortsatt kapitalistisk rovdraft men som samtidigt inte kan se de östeuropeiska samhällssystemen som något alternativ. Det är idéer som också har stor betydelse för den socialistiska oppositionen i Östeuropa. Den s k Eurokommunismen utgör på detta sätt ett hot såväl mot det internationella kapitalet som mot Östeuropas förstelnade byråkratier. Dess aktualitet understryks ännu i en situation då fler och fler människor tar kamp för att Europa ska frigöras ur stormaktsblockens grepp.

Den riktning inom den internationella arbetarrörelsen som utmärks av att vara i lika hög grad demokratisk som socialistisk, har förlorat en stor företrädare, men PCI kommer med all säkerhet att även i fortsättningen ha en stor och positiv betydelse för denna riktning utveckling, och därmed även för vpk:s.

Postmodernistiskt

Det är fredagseftermiddag vid halvfemtiden i Möby Centrum, Danderyd, Sverige, Världen och det råder en målmedveten weekendstämning. Den känns inne på Systemet där en sportig dam i beige overall elegant manövrerar några lådor vitt lantvin – ungdomarna går ju i examenstider – medan brunbrända segelskeppare kånkar iväg med ölkartongerna under livligt samspråk om aktiemarknaden. Samma stämning finns framför delikatessdisken inne på Metro och på inomhus-torget där äldre gentlemän i storrutiga moderatkavajer säljer lotter för Lions, medan balettskolans elever dansar upp på den lilla scenen. Allt är mycket lätttsamt, på motorvägen utanför brusar pendlartrafiken mot Roslagen så behagfullt. Själv faller jag i tankar.

Moderat så klart!

Danderyds kommun har Sveriges lägsta kommunalskatt och högsta genomsnittsinkomst; moderaterna har egen majoritet i kommunfullmäktige här. Man överväger nu att avgiftsbelägga biblioteks-lånen och i skolorna ska barnen få betyg på mellanstadiet. Här finns naturligtvis den gamla överklassen, Djursholm ligger här men räcker inte till för att fylla en hel kommun. Till det behövs den nya breda övre medelklass, som ständigt växer och alltmer anger tonen i dagens Sverige. Det är tjänstemännen i storföretagen och i den svällande byråkrati vi omger oss med i välfärdskapitalismen. Härute ligger huvudkontoret för Skanska, det multinationella byggföretaget med ett par miljarder i likvida medel och snart hoptvinnat med Volvo. Här i Norrort ligger alla data- och elektronikföretagen med sina affärsmässiga och ideologiska band till det stora landet i väster.

Titt i facit

Ja, om det fortsätter så här med 80-talet så kan vi ju faktiskt gå ett steg längre och tjuvtitta i facit, i USA. I själva verket liknar allt här i Danderyd (utom kollektivtrafiken får jag väl säga) hur det kan se ut vid ett shoppingcenter i Westchester norr om New York, IBM-pojkarnas och Wall Street-flickornas hembygd. Den omvälvning som pågår i det svenska samhället innebär socialt och politiskt en ny homogen medelklassmajoritet som till sig också ansluter de välbetalda yrkesarbetarna. Kvar i sumpen blir ett proletariet av illa utbildad och lågbetald servicepersonal – där finns invandrarna och de ensamstående kvinnorna. Det är en grupp som är oerhört svår att organisera och föra till politiskt inflytande, om den är fången i framgångsmyterna och drömmen om att ensam ta trippen till det andra läget.

Gräsklipparsurr

Finns det något som motsäger att det är denna utveckling vi får? Den solidariska lönepolitiken

håller på att skrotas och den nya generationen av socialdemokratiska ledare är själva i så hög grad integrerade i den nya klassens livssätt att de knappast kommer att bjuda motstånd. Är det så här det slutar, arbetarrörelsens dröm om en ny värld, inte med en smäll utan med surret från en motorgräsklippare i Danderyd Jag tror det ändå inte, det finns några miljarder hungriga utanför staket.

Ute i svängen

Ängsliga läsare har frågat mig om jag verkligen bara arbetar och sliter här i Stockholm. Ånej, jag inser ju mina förpliktelser. När man är så här ute på egen hand är det ju angeläget att man tar till sig lite nya intryck och förmedlar dem till familj och vänner som kanske inte har det för roligt. Som aspirant till den nya klassen skulle jag t ex kunna berättat lite om hur det var på Café Opera, ett näringsställe här i Stockholm, när jag slank in där helt apropå härom kvällen.

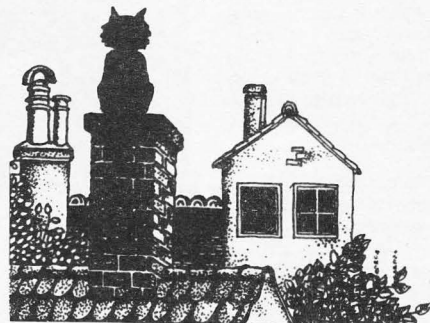
Först kollade jag förstas in Baren, en halvtrappa upp till höger. Där satt de lite äldre

sumtionen av vitt vin i lokalen är fö sådan att det borde vara lönsamt med direktledningar från Vin- och Spritcentralens berg-tankar på Reimersholme.

Grått och beige

Vad det gäller kändisar såg jag en man som var påfallande lik f. presidenten Nixon, men jag tror inte det var han, och en påtagligt berusad norrländsk kommunalpolitiker som liknade Len-nart Ryde (m) lite grann. I övrigt underhöll jag mig med en grupp yngre vårdarbetande kvinnor från Katrineholmstrakten. Beträffande modet så ska det i år gå i grått eller beige, medan uringningarna gärna får slå över åt det generösa hållet. Det manliga modet präglas i år av en viss vårdslös elegans så där ligger jag rätt.

Men det är slitsamt med nöjeslivet. Vid halvtiotiden kände jag mig sömning och det vita vinet började smaka lite dävt så jag gick hem, men det påstas att stället har öppettill 03.00. Som sammanfattning vill jag säga att det är långtifrån säkert att man

farbröderna och några damer med grönt hår och läppjade på sina drinkar helt stillsamt. Där verkade också plastkortspojkarna hålla till, de var ute i full styrka och åt frugala råbiffsmåltider och drack kaffe och cognac.

Ett näringsställe

Men i själva café, där var det ett liv och ett kiv, sorlet steg nästan kontinentalt mot de vackra takmålningarna, nyrestaurerade för skattepengar. Lokalen har stengolv och en rustik inredning som står väldigt vackert mot den postmodernistiska publiken. Förebilden är uppenbart fransk, man får äta de fräscha salladerna på ett underlag av simpla papperstabletter. Idén är att man ska stå och hänga vid bardiskarna i väntan på att bli placerad av hovmästarna. Själv fastnade jag där efter att ha kollat priset på läckerheterna och höll mig till det flytande. Av diskretionsskäl kan jag inte avslöja vad ett glas enkelt men gott vin kostar – det är tur att det är avdragsgillt gentemot Vecko-bladets feta traktamenten. Kon-

kommer i Hänt i Veckan, men för alla som är intresserade av att följa den sociala och politiska utvecklingen här i landet tycker jag att ett besök på Café Opera är ett måste.

Tillbaks igen

Efter utsvävningar som dessa, andra att förtiga, har jag insett att det kosmopolitiska nöjeslivet i Stockholm inte är något för mig i längden. En dagens på Domus, en lättöl på Carlssons trädgård, ett operettbesök i Malmö, läsning av Lokaledaktörens lördagskrönikor – se där den lekamliga och andliga spis som bättre passar sig vid mina år. Likt vargen känner jag dessutom en mot allt förnuft talande dragning söderut. Jag återvänder med halvårsskiftet till Lund och kommer från och med i höst tillsammans med de andra signaturerna inte att sky någon ansträngning i att lämna öppenhjärtiga sedeskildringar och genbilder från därvarande sociala och politiska liv. Trevlig sommar!

Lucifer

A la mode på konsthallen

Efter Bertil Berntsons puristiska uppvisning, där den rena estetik fick blomma fritt, presenterar Konsthallen nu konst à la mode. Det italienska transavantgardet so, tillsammans med berlinska häftighet och annan brutal expressionism, satt schvung på den internationella konsthandeln, presenteras med generösa dukar.

För den som vill uppleva samtida mästare i original, är utställningen en högtidsstund. Detta är konst med garanti, Marianne Bråhammar säger sig aldrig tidigare varit så stolt över en utställning, så om du aspirerar på en plats i Kulturretablissemang gör du bäst i att uppskatta i italienarnas djärva misstroendeförklaring av engagemanget till förmån för individualiteten (och Narcissus).

Transavantgardet har sitt ursprung i Syditalien. Maffiastaden Neapel är bakgrunden till ett måleri som säger sig undvika varje kontakt med den socio-kulturella verkligheten. På gränsen till katastrof och undergång (jordsbävning och kärnvapenhot) tar de avstånd från såväl det politiska engagemanget som minimalismen eller konceptkonstens intellektuella utsvävningar.

I stället framträder ett måleri som söker överväldiga oss med sin sköna penselföring, stora och pompösa gester och personliga infall.

Konsthallen fortsätter alltså att vara vital och spännande som det anstår en Kulturinstitution i Lund – typiskt att de traditionslösa borgarna vill spara pengar just där. Men kanske skulle k-hallen kunna vara ännu mer spännande om också ung och häftig Skåne-provinsial konst kunde redovisas.

Skulle man inte kunna avdela ett hörn för presentation av konstnärer som ännu inte gjort sig ett »namn». Konstpubliken skulle på så sätt få konfronteras med en udda konst som få vet existerar.

Inga arvoden, inga hängningskostnader, inga affischer/kataloger – verksamheten skulle rymmas inom den ordinarie (krympande) budgeten – vad som krävs är en öppenhet för strömningar i konstens undervegetation.

Kanske kan det då visa sig att även vi har ett måleri med originalitet som varumärke.

RB

Forts. från sid 1

Pånyttfödelse

Den kalkylerade individualismen bryter ner vänskap mellan människor. Ändå har vi alla behov av att älska och bli älskade. Vänstern har inte lyckats övervinna själen i kapitalismen. Vi behöver en kulturell pånyttfödelse, Nicaragua är just nu ett levande exempel på detta. Dessutom behöver vi lära oss att vara lyhörda för andra människors erfarenheter och tväta våra ögon för att se de förtrycktas situation. Vänstern måste återta privilegiet att definiera problemen, dvs problemen för de som har minst makt och är mest förtryckta.

Partnerbyte

En stor publik samlade Barbro Lennér-Axelsson som talade om »kärlek i realiteten – kärlek i 80-talet». Vi är mitt inne i en omvälvning när det gäller familjebildning där vi söker nya vägar för gemenskaper i våra relationer. Män som skiljer sig har inom ett år skaffat sig en ny partner, medan kvinnor väntar i genomsnitt sju år innan hon åter går in i ett stabilt förhållande. Det var många åhörare som deltog aktivt med personliga synpunkter och frågor och det märktes att det var ett ämne som många, både män och kvinnor kände sig berörda av.

I debatten om »marxismen i dag» sade Göran Therborn att han är nyförälskad i marxismen, kanske hade han tagit intryck av de »mjuka ämnerna» som gick som en röd tråd genom årets CMS.

Bodil Hansson

Kommunalt luktegott

Var finns den ljuvligaste doften i Lund just nu? Ja inte är det de blommande nypon- eller spirea-häckarna. Nej, den finns i den nybyggda dambastun på Källbybadet. Vad luktar väl bättre än nyhyvlade plankor som dessutom är vackra att titta på. I flera år trängdes vi i en liten tre-fyrakvinnorsbastu. Det ständiga samtalsämnet var att det kommit till vår kännedom att herrarna hade en dubbel så stor bastu och det tyckte vi var orättvist. Om motsvarande utbyggnad nu skett på andra sidan

utbyggnad nu skett på »andra sidan» vet jag inte, i så fall får vi var orättvist. Om motsvarande utbyggnad nu skett på andra sidan

Bastulina

Down Town

Jag växlar ner från tjugofyran till tolvan samtidigt som jag skruvar ner volymen på min freestyle för att bättre kunna koncentrera mig på utbudet i Parfymeri Heleens skyltfönster.

Tankarna löper kors och tvärs och ansikten fladdrar förbi, min dotter och hennes kompis som hälsar sommaren med både Den blomstertid nu kommer och Internationalen och Ryskij Banditovitj som klagar på mig i VB och osökt dyker ett barndomsminne upp ...

Arise, ye starvelings, from your slumbers

Så minns jag en annan regnig sommardag långt senare, då jag av en slump träffade en antikpialist, och antikpialister är väl ändå både du och jag också RB, en man som var med redan på tjugotalet och kämpade mot arbetsköparna i Skåne och strejkade och tvangs försvara sig mot ridande polis och som nu har Flamman som husorgan, men han ville minsann hävda att det existerar många socialismer, för rätt vad det var återopade han Mao och ådagalade även i övrigt ett öppet och kritiskt sinne, så till och med på den kanten finns det tydligen politisk fantasi ändå ...

I'd hold you close

Smink och parfym ... vad jag under hela mitt liv använt i den vägen skulle säkert rymmas på RB:s lillfingernagel. Om han bara visste hur andra ibland tjuvar på mig, när det någon enstaka gång drar ihop sig till fest, ska du inte ta lite läppstift och lite diskret mascara, det blir jättefint med lite färg, ibland ger jag med mig, men det händer inte så ofta. Fast det är klart, nu när jag läst RB så stiger det upp ett slags längtan inom mig efter en mondänare kvinnlig stil, kanske man skulle ...

Hans artikel har också väckt en undran hos mig över hur mysk doftar, hoppas han kommer med en beskrivning av lukten i ett senare nummer, en utförlig sådan, för så mycket har jag förstätt efter att ha frågat ut mina manliga bekanta att det är en alltför dyr historia för att jag vare sig skulle kunna köpa den själv eller hoppas att få den i present och jag misströstar alltså om att någonsin i verkliga livet få känna doften av mysk ...

Amalia

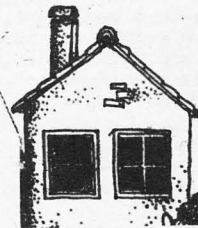
Raindrops keep falling

Det var sommar och hällande regn mitt i Skåne och vi skulle gå till bondgården efter ägg, moster Agda och jag och vi hade bara ett paraply med hål i, stora som tekoppar, vi tar det, tjuvade jag, nej det duger ingenting till sa moster Agda, jo sa jag, det är ju det enda paraply vi har! Och så gick vi då åstad och när vi kom fram skakade vi så av köld och våta under paraplyet så att vi tappade äggen så fort vi fick dem i handen ...

q-märkning för gallerierna

Borgarnas och socialdemokraternas beslut att q-märka Per-Håkan Olssons »småfolkshus» i Tömegapsgatan är ett spel för galleriet.

Ty samtidigt ger man kommunfullmäktiges ordförande (han äger husen) en utökad byggrätt mot gården. Borgarna vill att det skall se ut som om man tillfredsställer den starka opinionen för ett bevarande genom att man stämplar ett q på de små husen. I själva verket vill man låta fastighetsägaren bygga om och till husen som han vill.

Man kan lägga märke till att den starka opinionen för att bevara husen nu också uttrycks av Föreningen Gamla Lund. Kan det hänga samman med att föreningen fått en ny ordförande efter kommunfullmäktige-ordförandens bror?

Har du flyttat?

Skicka hela adressdelen med din gamla adress till Veckobladet Bredgatan 28, 222 21 Lund. Min nya adress är:

Adress:

Postnummer Postadress

Höstfest så klart

Jo, naturligtvis blir det en HÖSTFEST i år också. Det har blivit tradition. I år är det femte året. Samtidigt fyller VECKOBLADET tio år. Om man tänker efter finns det väl inget annat parti än vpk som har skapat och vidmakthållit så många traditioner i Lund. Blåsorkestern och vårpromenaden är andra.

Säg mig vilka traditioner moderaterna eller centern håller sig med. Naturligtvis inga. Det är lite motsägelsefullt, vid en första tanke, detta att vpk som arbetar för en annan samhällsordning är så traditionstyngt, men i själva verket är det ju så att vpk i praktisk handling försöker skapa socialistiska oaser i det nuvarande samhället.

fär som vanligt. Inga loopar och andra obehagligheter behöver man råka ut för.

Om det blir fyrverkeri återstår att se. När man för några år sedan brände av ett fyrverkeri för 3-4000 kr under en höstfest, var det några vpk-medlemmar som hotade med att sluta betala till stödfonden.

Men en fest skall det ju vara. Det blir kanske någon annan överraskning i år.

Festtag

I år blir festen den 1 och 2 september och den startar som vanligt med ett festtag från Stortorget på lördagsmiddagen. På lördagskvällen blir det dans i tältet och på söndagen fortsätter man och håller på till vid sextiden. Välkomna!

lbm

Men papegojsskytte blir det nog inte

Politikens Kivik

Och en höstfest kan, i lyckliga ögonblick, vara just den blandning av kultur och karuseller, sång och musik, politik och lammgrillning, som gör höstfesten till något annat än andra fester. Något av en politikens Kiviks marknad. På höstfesten kan man dricka sin öl och äta sitt lamm utan att känna att någon skor sig på ens bekostnad. En del brukar klaga på att man ska behöva betala för att åka på karusellerna, men det man tar in på karusellerna, det förlorar man på allt det andra.

Fyrverkeri?

Vpk:s luftslott, den uppblåsbara borgen, kommer naturligtvis att finnas på plats. Tivolit blir unge-

Pengar upp i rök

En nödvändighet för en femårsjubilerande höstfest är ett storslaget fyrverkeri. För att höstfesten inte skall bli en pangbesvikelse måste pengar samlas in till en stjärnsmäll.

Sätt därför in minst 25 kr på vpk-Lunds postgiro 710093-6. Märk talongen »krut -84». Det behövs ca 5000 kr, alltså minst 200 krutiga personer. Må höstfesten bli en knallsensation!

Styrelsen

Nytändning

För sådär fem år sen skrev VB en massa om politik och ideologi, men nu fyller man spalterna med matrecept och andra variationer på Det Goda Livet, skrev Gunnar Sandin i ett tankvärt VB-inlägg för en tid sedan. Ja än sen, kan man säga, skulle inte vi inom vänstern få lyssna på Mozart och Miles Davis, äta ananas och järpe? Är vi evigt dömda till makaronipudding och läsning av arbetslöshetsreportage i Ny Dag, utom ibland då vi förmodas få tömma en pava Châtelet? Och förresten, har inte liv och politik en materiell bas i vardagslivet, och var det inte en viss landvinning när vänstern under 70-talet fann att man inte kan isolera långsiktigt politiskt arbete från sättet att leva till vardags (och fest)? Jag tror att VBs läsekrets i huvudsak består av medelålders mellanskikt, folk som i den här stan och i den här tiden skapat sig en sorts livsstil, som vi vill vara med att både spegla och utveckla. Det är väl ingen dålig ambition?

Men visst har man på senare år saknat den hetsigare politiska puls som funnits genom vänsterns relativa styrka i Lund. Vi tror inte bara det är önsketänkande att det ska bli lite mer liv i politiken igen. Jo vi vet att det påstås att det är högern som formulerar vår tids utopier. Vi har dock vårt lokala facit att jämföra med: är det Per-Håkan Ohlsson och Lennart Ryde som står för utopierna? Har de tänkt en självständig tanke sedan Arvid Lindmans tid?

Konkurrensen från miljöpartiet oroar mig inte heller - det är ju varmhjärtade människor och så, det är inte det, men där saknas skärpan i analysen och det politiska handlandet blir därefter. Nej, det är från vänstern som ljuset måste komma, också i fortsättningen.

Men då måste också vänstern komma loss ur sin gamla dogmatik. Inte så att vi behöver skrota Marx, men vi måste distansera oss från en rad socialdemokratiska lösningar som inte klarar de nya problemen. Då måste vi hjälpa till att frigöra människors initia-

tivkraft och vilja till aktivitet i kultur- och arbetsliv, på samma sätt som Vpks framträdande i Lunds politiska liv i slutet av 70-talet frigjorde många människors dolda resurser. Vi som var med då kan kanske inte upprepa miraklet på egen hand, det behövs nytt och ungt folk. De är på väg, tror jag. KU-arna i dag är inte dåliga och studenterna på universitetet kan väl inte evigt sitta och dega i korridoröken.

Sten Henriksson

Ett par restplatser

återstår till Alpina avdelningens tur (i Vindelfjällen?) omkring den 13-23/8. Information genom Jonny Saljefeldt, tel 040-691 31.

BLÅSORKESTERN. Appellmötesspelningen på Mårtenstorget är inställd.

KOMPOLMÖTE den 18/6. Beredning av nämndärenden.

VECKOBLADET

REDAKTION: Ulla Henriksson, Lars Svensson och Finn Hagberg.